

10 — Gete je kriv za sve

“Glogovog ti koca, Milune, okani se pogane rabote” — govorila mi je rđa, ko da je znala u šta ću se izmetnuti. Ne prođe čisto ni godinu dana našeg zajedničkog života, kada se, vrebajući njenog ljubavnika, strmeknuh s merdevina i rascopah lobanju. I možda bih se fino upokojio, da se hulja od Radovana, tako se zvao dotični, ne vrati već sledeće noći da joj zagreje postelju i oliže suze — e, moj Radovane, koliko te slatko izjahah dok sasvim ne polude. A i dragani sam se svojoj, vala, krvi napio. Navraćao sam joj svake večeri i kucao po tri puta — jednom sporo, dva puta brže — ko mili joj Radovan — to, uostalom, i beše poslednje što čuh pre prskanja lobanje. Mučenica se nedugo potom bacila u reku. To sam valjda i hteo. Ostade mi Radovan, ali on se, posle nekog vremena, i sam počeo bacati na sve četiri navaljujući da ga jašem — a to mi već ne beše gušt. Verovatno je tako i ona činila sa njim dok sam se blesav penjao po tavanu.

Završi se, eto, i to. I taman pomislih da ću se sada sasvim ohladiti i odmoriti — kad naiđe novo zlo. Selo se najednom sasvim raseli — pobegoše ljudi ostavljajući stoku, pokućanstvo. Kukali su o nekakvoj aveti koja im ne da mira, koja ih davi noću, a sve pitajući za nekog svog, za neku nesrećnu dušu kojoj se želi osvetiti. Čičali su izbezumljeni put okolnih brda, prizivajući sve svece kršili ruke čas prema suncu i onom zatvorenom nebu, čas u pravcu kuća koje ostaviše za sobom. Isprva se nekako podičih kako sam strašan postao pa od mene tako beže. Razumite — moj vampirski život već beše uzeo maha, pa i ono malo pameti što imah — nestade. Sad mi je omilio onaj glogov koc, a beli luk bih slasno pojeo da mogu da mu priđem. Crni Milune, ostaje ti da ispričaš svetu kakav je vrag zaposeo rodni ti kraj, pa da se moliš Bogu da te nestane. Nemojte se čuditi — i ubogi seoski vampir postaje religiozan kad spozna veće zlo od sebe. Ali krenimo od početka.

Prvih par dana u napuštenom selu beše mi zanimljivo. Imao sam na raspolaganju čitava stada ovaca i krava da pridavam kad ogladnim, a u gazda-Tominoj biblioteci nađoh i par korisnih knjiga — ako mi usfali „kulture” u ovoj krvavoj raboti. (Ima, more, i emancipovanih vampira — nemojte se čuditi!) Kako selo bi sasvim pusto, s prvim petlovima nisam morao da se krijem, već nađoh zgodno mesto u podrumu da tu odremam. Ali ono što se zbi već šeste noći sasvim poremeti tada mi već ugodan život ili smrt, kako god zvali ovo neobično stanje.

Spremao sam se da opet pročitam onu knjižurinu od čijeg me naslova — Faust — uvek hvatala nesvestica, ali, zabrinut za svoje zdravlje, odlučih da pre toga prikoljem kakvo živinče — da povratim snagu. Izidoh u avliju— kad tamo, u dnu, neka ženska prikaza, sasvim razgolićena. I, što me još više začudi, ne uplaši se, već krenu ka meni. Jedino što u čitavoj njenoj pojavi bi neobično behu dva krupna crna oka bez beonjača — ali vampiru pihitijaste, sive kože i podbulog mrtvačkog lica bez kapi krvi to, složićete se, ne bi trebalo da smeta. A i od kako se povampirih, osećah još jaču potrebu za onim, da prostite, što mi je sopstvena žena, Dragica, za života uskraćivala dajući komšija Radovanu.

Najzad, već sasvim tik uz mene, čudnovata gošća me zgrabi za mišku, tako silno da ne stigoh ni da joj pravo osmotrim lice — a već mi njen jezik batrgaše po ustima. Onako — filmski-Bog je ubio — tako da mi prokuva ona preostala kaša od mozga. Izgubih glavu, bar onu polovinu koja ostade posle pada, i obljubih je. Kada se nakon tog nesrećnog čina pribraih i uspravih da je bolje osmotrim — umalo ne izdahnuh po drugi put kad shvatih da pored mene leži ona — moja Dragica. Ali ne onakva ko za života, bela i slabakša— vrug je odneo, već nekako strašna i crna ko noć. Dva užarena oka snagom glogovog koca probijaše mi pihitijastu utrobu i ja se onesvestih od užasa.

O, crni Milune, nečastivi te terao na one merdevine! Što bar ne pade s krova da se u komade razbiješ, nego navuče sebi i drugima bedu na vrat! Ne znam više ni koliko je prošlo od kada se desio susret. Pokušavao sam i da pobegnem, ali me ona uvek nađe i uvek vrati. Selo je i dalje mrtvo, niko da dođe u ovu pustoš. Jedino se, Bog će ga znati otкуда, vratio onaj ludi Radovan, te mi je on sada jedini prijatelj. Da — prijatelj, jer ovaj užasni strah traži društvo, bilo kakvo. A i navikao sam na njega — podseća me na psa koga sam imao kao mali. Stane onako na sve četiri i kao da cvili, jer je u ove dane postao sasvim nerazumljiv. Ničeg ljudskog u njemu. Ni u meni, ni u Dragici najzad. Ležimo tako ko tri leša — covek, žena i pas — nesrećna porodica mrtvaca, i sve češće pomišljam-mora biti da smo već u paklu. A može biti i da buncam od onolike „kulture”— vrug odneo onog Nemca! Ko jê još od knjige dobra imao, pa još od tuđe, nemačke?! Pih, je l razumeš, Radovane? Evo i Dragica nešto govori...